

L'abisme generacional

2009-05-01 17:15:22

Lluís Vilarrasa

Pares i fills

Proa, Barcelona, 2009

Literatura per a tots els públics, en el millor dels sentits de l'expressió: un recull de contes cuinats amb ingredients coneguts, però ben dosificats i elaborats amb ofici, en què destaquen –com a valors positius– la senzillesa i la falta de presumció. *Pares i fills*, doncs, no inventa res de nou –ni tampoc en té cap pretensió, ens sembla– però ofereix un recomanable conjunt de narracions en què forma i contingut interessin al lector, i a molts lectors possibles, per mitjà de diferents nivells de lectura.

Uns contes que parlen de les pors que coarten la felicitat de l'home contemporani, d'una època de desconcert moral marcada pels nous hàbits de consum, de la desintegració de les formes tradicionals de relació; de pares preocupats i desorientats per l'educació dels fills, de fills que fan xantatge als pares. Amb una mirada de vegades irònica i altres vegades àcida, que oscil·la entre la compassió i la crueltat, a unes relacions en crisi. I és el tractament d'aquesta atmosfera de crisi, la major part de les vegades més intuïda que no explícita, un dels punts forts del recull. En aquest sentit, la introducció d'algun element fantàstic –que n'hi ha– és en realitat subsidiària: es diria que no té cap altra funció que la de dibuixar amb unes mínimes línies un futur proper i recognoscible de crisi moral i d'incertesa.

Com a referències més visibles, les narracions de Vilarrasa combinen la quotidianitat sovint absurda de [Monzó](#) amb la *veritat oculta* de Calders; juguen a eliminar les fronteres entre les diferents dimensions de la realitat a la manera de Cortázar (el final del primer conte n'és un bon exemple) però sense deixar mai de mostrar uns personatges que s'assemblen paorosament a qualsevol de nosaltres. A prop, també, d'aquella literatura que hem anomenat en altres ocasions freda: la de [Kjell Adkilsen](#) o la de [Peter Stamm](#), capaç de reflectir la desorientació i el desconcert de l'home contemporani amb un distanciament només aparent. I amb la relació entre pares i fills com a fil conductor –sovint, ens sembla, més com a motiu argumental que no com a veritable tema de les narracions.